

Židovský rasismus

V roce 1905 byla v britské knihovně zapsána do katalogu nová kniha. Její název byl Protokoly sionských mudrců a jednalo se o tajné protokoly židovských elit, které plánovaly ovládnout svět. Nyní většina orgánů pohlíží na Protokoly sionských mudrců jako na propracovaný podvrh sestavený agenty ruského cara. (důkaz o pravosti v kategorii knihy/Protokoly sionských mudrců – poznámka europskenarody.info)

Během minulého století - od doby, kdy byla kniha vydána – bylo napsáno tisíce knih na téma nazývané „židovskou otázkou“. Převážná většina z nich chrání židovský lid před silou „antisemitismu“, nicméně nejlépe prodávanou knihou od roku 1905 týkající se židů jsou stále Protokoly, které jsou vydané ve většině světových jazycích. Podle předních židovských vůdců v Rusku je popularita Protokolů zastíněna novou publikací s názvem „Židovský rasismus“. Jejím tvůrcem je kontroverzní americký politik David Duke, dřívější člen Sněmovny reprezentantů v Louisianě.

Předním Židům z této knihy vyvstávají obrovské obavy. Mohu demonstrovat příčinu jejich znepokojení, uvedu-li příklad Dukovy techniky, pomocí níž odhaluje to, co nazývá židovským rasismem.

Jestliže některá prominentní politická osoba v Západním světě veřejně prohlásí, že Židé jsou opakovaně neloajlní k národům, kde žijí, a že pohlížejí na nežidy jako na rasově méněcenné, okamžitě by byla označena nálepkou „antisemita“. Pravděpodobně ztratí své místo. Duke nepotřebuje vymýšlet nějaká taková tvrzení, místo toho jednoduše cituje významné a vlivné Židy, kteří mu svými prohlášeními nahrávají.

Přímo od zdroje

Na několika prvních stránkách Židovského rasismu, se Duke odvolává na Dr. Richarda Steinlighta, dřívějšího představitele Národních záležitostí pro největší židovskou organizaci ve Spojených státech. Zde je úryvek z článku otištěném v jednom magazínu z roku 2001, který napsal Dr. Steinlight:

„Přiznám se, že přinejmenším jako tisíce jiných typických dětí mé generace jsem byl vychován jako židovský nacionalista, dokonce jako polo-separatista. Každé leto po dobu dvou měsíců v průběhu desíti tvůrčích let... jsem navštěvoval židovský letní tábor. Tam jsem každé ráno salutoval pod cizí vlajkou, oblečen v uniformě odrážející její barvy, zpíval cizí národní hymnu, učil se cizí jazyk.. a učil jsem se o nadřazenosti mého lidu nad nežidy, kteří nás utlačovali.“

„Byli jsme učeni pohlížet na nežidy jako na... lid méně vnímavý, méně inteligentní a morální než ten náš.“

Tento postup citování předních židovských osob a zdrojů je v Dukově knize použit snad stokrát k tomu, aby vystihl jeho tezi, která spočívá v tom, že v judaismu a sionismu je silný židovský rasistický prvek, který ohrožuje nejen svobodu Palestinců, ale i všech národů včetně Spojených států.

Duke také používá přímo výňatky z Talmudu a jiných hlavních židovských zdrojů jako například Židovské encyklopedie, aby vystihl dlouhotrvající stav nenávislné, protinežidovské nadřazenosti ze strany Židů. Šokující citace jsou k vidění ve významných židovských magazínech, které se pyší

židovskou nadvládou nad médii a politikou ve Spojených státech. Autor nachází urážlivé a nenávislné výroky židovských vůdců, jako je například Ariel Sharon, který otevřeně podporuje genocidu. Dále Duke odhaluje tvrzení hlavních izraelských představitelů, kteří přirovnávají sionismus k nacismu. Samozřejmě uvádí také mnoho prominentních nežidů z historie i současnosti, ale větší sílu mají přímé židovské citace a zdroje. Upřímně jsou tak přesvědčivé, že židovští lídři usilují o zákaz distribuce knihy v mnoha zemích.

Je zajímavé, že Židovský rasismus byl poprvé uveřejněn v Rusku, ve stejném národu, který nechal vzniknout Protokoly sionských mudrců. V roce 2000 se kniha rychle stala bestsellerem na území dřívějšího východního bloku. Také se hbitě prodává v kuloárech ruské Duma (parlamentu) a podnítila Levinského, Goldmana a jiné vedoucí Židy k tomu, aby usilovali o její stažení pod rouškem starého sovětského zákona zakazující „antisemitismus“.

Na podzim roku 2000 Levinský a spol. vyplnili formální stížnost k rukám ruského generálního prokurátora a požádali, aby kniha byla označena za příklad antisemitismu a z toho důvodu nelegální. Po roce řádného prozkoumání (pečlivě ověřili všech 669 dokumentací) ruská vláda šokovala židovskou komunitu oficiálním prohlášením, že kniha antisemitská není. Židovští členové Duma potom představili novou legislativu zaměřující se na postavení židovského rasismu mimo zákon, ale návrh ztroskotal o několik hlasů.

Od té doby se kniha prodává na tisíci rozích po ulicích celé ruské federace a nyní dosáhla neuvěřitelného počtu půl milionu výtisků.

Kniha přeložená do většiny východoevropských jazyků vyhrála Dukovi akademické ocenění pro svou vědeckost, včetně honorárního doktorátu oceněného prezidentskou univerzitou, druhou největší univerzitou v Ukrajině.

Následně univerzita samotná publikovala nejvíce prodávané ukrajinské vydání. V květnu roku 2003 Free Speech Press uveřejnilo anglickou verzi Židovského rasismu, doprovázenou vlnou zájmu a kontroverze. Židovští představitelé jsou vyděšení, že je kniha na cestě k tomu, aby se stala nejlépe prodávanou publikací ve světě sionismu.

Snaha pošpinit Duka selhala

Ačkoliv se sionistické organizace pokusily ukázat Duka v médiích jako obraz „bílého nadřazence“, čímž chtěly zdiskreditovat jeho knihu, tak tím, že zdůraznily Dukovo dřívější působení v Ku-Klux-Klanu jen zvýšili obecný zájem o knihu a autora samotného. Útoky ze strany ADL a dalších prosionistických seskupení vedly k senzacechtivým novinovým zprávám, způsobujícím větší zájem a zmatení těch, kteří zoufale požadovali pro Dukovu knihu tichou smrt.

David Duke odsuzuje označování své osoby jako bílého nadřazence a říká, že zatímco rozhodně požaduje ochranu svého dědictví, neusiluje tím o nadvládu nad ostatními. Je přesvědčen o tom, že ti, kteří se proti němu ozývají nejvíc nenávislně, jsou sami vinni za nejextrémnější a nejvlivnější nadřazenectví na planetě: za židovský rasismus.

Když Duke minulý rok přednášel v zemích Perského zálivu, čelní sionističtí představitelé požadovali utnout jeho podporu tím, že ho nařknou z „rasismu“. Takto organizované úsilí mělo pouze malý vliv na početné rasově smíšené publikum, které jásal o téměř každém jeho slovu. Jako bývalý univerzitní profesor a spisovatel, který přednášel příležitostně ve jménu palestinského lidu, jsem se ke knihám Davida Duka dostal ze zvědavosti vyvolanou intenzivními sionistickými snahami o jejich zakázání. Ve skutečnosti jsem pohotově přijal Dukovo negativní vyobrazení při čtení židovského

tisku, ale chtěl jsem vědět, co vlastně způsobilo celý ten rozruch. Proč se tak starali o zákaz této knihy a pošpinění autora? K mému obrovskému překvapení jsem objevil nejvíce ohromující knihu!

David Duke prohlásil, že si ambiciózně uložil za cíl napsat největší odhalení sionismu, které se kdy objevilo. S extrémní mírou pochybností o jeho schopnosti dosáhnout tak vysokého cíle jsem začal číst. Po třech dnech když jsem otočil poslední stránku, jsem věděl, že dokázal víc, než se mu mohlo zdát. Než aby sestavil fakta do suchého učebnicové podoby, David Duke představuje své teze v ich-formě. Je to osobní příběh přemýšlivého a osvíceného mladého muže, který je nejdřív naklonený sionismu ale pak odhalí jeho rasistické jádro, které ohrožuje nejen Palestince, ale také Dukovi vlastní Evropany a Američany. V této knize nenalézám ani stopy nenávisti, prudkosti či antisemitismu. Ovšem, tím, že Duke rozsáhle cituje významné židovské lídry a sionistické zdroje, ukazuje hlubokou studnu nenávisti židovských rasistů vůči nežidům. Podotýká, že člověk je nespravedlivě označen za „antisemitu“ jednoduše za to, že zveřejní nenávistné výroky židovských rasistů.

Zproštění některých Židů

Knihy evidentně není antisemitská. Duke detailně poukazuje na to, že ne všichni Židé jsou nadřazenci a že nadřazenci ohrožují nejen nežidovský svět, ale i nevinné Židy tím, že je vystavují nevyhnutelně nepřátelské reakci ze strany nežidů. Kniha je ve skutečnosti věnována zesnulému Dr. Israelu Shahakovi, přeživšímu „Holocaustu“ (*kurziva a uvozovky jsou pozn. překladatelky*) a izraelskému mírovému aktivistovi, jehož život byl zasvěcen záchraně jak Židů, tak nežidů před nebezpečím plynoucím z „židovského rasismu“. David Duke chytře převádí termín „antisemita“ slovy publicisty Josepha Sobrana, že „antisemita“ již není ten, kdo nemá rád Židy; je to jednoduše ten, koho nemají rádi Židé.

Židovský rasismus začíná Dukovým prvním významným zjištěním o židovské otázce; to, že Ruská revoluce nebyla „ruská“, ale naprosto židovská. Za použití silných písemně doložených důkazů ukazuje, že bolševická revoluce byla ve skutečnosti financována a vedena Židy, kteří měli svou vlastní agendu proti carovi. Cituje ze známých a bezúhoných zdrojů jako je Winston Churchill, zaslanky amerického velvyslance směřované do Ruska, hlavy britské inteligence a hojné židovské zdroje. Jako příklad zmiňuje zprávu z Národních archivů Spojených států, v níž stojí, že ze 384 členů první bolševické vlády, je zde více než 300 Židů a pouhých 13 etnických Rusů.

„Jak může být tak ohromný fakt v historii skryt?“ ptá se Duke. Jeho rétorická otázka je zodpovězena ve zbytku knihy podáváním čistých důkazů obrovské síly, kterou požívají židovští rasisté ve vládě, médiích a na akademické půdě. Nejen že přední židovská role v bolševické revoluci a v jejich gulazích byla tiše zamlčena, ale i samotná existence židovských rasistů byla zatajena očím veřejnosti. Člověk může volně diskutovat o zlu spáchaném bílými rasisty, ale když se opováží odhalit i židovský rasismus, nesporně bude označen jako „antisemita“, konečné označení potupy v moderní společnosti. Ve velmi úspěšných sporech Duke vyzdvihuje, že nikdo není nazýván „antikristem“ za odhalování hrůz inkvizice nebo „antimuslimem“ za oponování netolerance některých extremistických muslimských sekt. Ale za to, že si člověk dovolí jednoduše citovat nenávistná prohlášení významných vůdců judaismu a sionismu, by mohl v mnoha zemích skončit ve vězení za „projev nenávisti“.

Jedno z fascinujících témat, ke kterému se David Duke opakovaně vrací je jednoduše zdokumentovaná židovská rasistická strategie pro podporu extrémního šovinismu mezi svými vlastními lidmi, zatímco ve stejné době pracují na zrušení skupinové loajality nežidů, mezi kterými žijí. Židovští vůdčové dlouhou dobu ukazují, že židovské komunity mají často na programu konflikt se svými nežidovskými hostiteli. Duke jednoduše přirovnává boj mezi těmito agendami k soutěži dvou fotbalových týmů. Jeden tým rozvíjí extrémní skupinovou loajalitu vůči vleklé perzekuci vedené proti nim ze strany nežidů kombinovanou s rasistickou vizí „vyvoleného lidu“. Druhým je vštěpována vina a myšlenka, že týmová práce je nemorální. Hlavní židovské svátky dominují líčením

nežidovských persekucí a holocaust nyní docílil téměř náboženského významu v životě Židů. Duke cituje mnoho židovských lídrů veřejně hlásajících židovskou nadvládu a nutnost rasy udržet si svůj rasový genotyp. I dnes Izrael udělí okamžité občanství ateistickému Židovi z New Yorku, ale Palestincovi, který se narodil v Izraeli, zakáže návrat. Izrael taktéž zakazuje uzavírání manželství mezi Židy a Nežidy.

Zatímco židovští rasisté mají tuto rasistickou politiku pro své vlastní lidi, houževnatě pracují na zničení imigračních zákonů jiných národů. Zatímco dělají kázání o multikulturalismu a odlišnostech v téměř každé zemi, ve které přebývají, oni samotní podporují, a od Američanů očekávají pomoc sionistickému státu, věnovaný exkluzivně židovskému lidu, náboženství a kultuře.

Vliv na média a vládu

V kapitolách o židovském vlivu na americká masmedia a vládu, Duke disponuje rozsáhlou dokumentací, která předčí podezření téměř kohokoliv. Jsou zde výňatky předních židovských zdrojů vychloubajícími se svým převzetím kontroly nad Hollywoodem, sdělovacími prostředky a nejcitlivější částí vlády ve Spojených státech. Například Duke uvádí hlavní izraelské noviny chvástající se v tom, že Židé věrní Izraeli tvoří sedm z jedenácti členů tajného a senzitivního Národního bezpečnostního úřadu (NSC). Článek pojednává o tom, že „Amerika již nemá vládu nežidů“. Duke také zmiňuje mnoho amerických prezidentů a vysokých vládních činitelů, kteří se odvážili promluvit o židovské převaze ve vládě. Po důkladném zdokumentování židovské nadvlády ve vládním systému a médiích ukazuje, jak je jejich mediální moc použita k tomu, aby nebyla postavena do veřejného mínění a do objasnění citlivých témat. Jakákoliv legitimní kritika židovského rasismu je označena jako „antisemitská“ a židovští rasisté téměř výlučně definují tento pojem.

V obzvláště zajímavých pasážích Duke líčí, že když vyhledával termín „antisemitismus“ v různých populárních encyklopediích, našel články a seznam doporučených knih sestávající výhradně od autorů – židovských fanatiků! V každém konfliktu s nežidy jsou Židé vždy zobrazeni jako zcela nevinní, zatímco na nežidy je poukazováno jako na naprosté zlo. Duke naznačuje, že chronické portrétování nežidů jako přirozeného zla vůči Židům je pro nežidy ekvivalentem „urážky na cti“ pro Židy.

Duke vytváří nepřekonatelný argument, že izraelský národ je doktrínou židovského supremacismu vnesen do akce. V překvapujících dokumentárních důkazech z Izraele ukazuje, že někteří z raných sionistických zakladatelů země ochotně spolupracovali s nacistickým Německem, velebili nacistickou politiku s tvrzením, že jejich vlastní ideologie je podobná. Také cituje hlavní židovské osoby Izraele, které měli odvahu odsoudit izraelské rasové zákony ve stylu těch norimberských, jako například bývalého člena izraelského hlavního soudu Haima Cohena:

„Hořká ironie osudu vedla stejné biologické a rasistické zákony propagované nacisty, které inspirovaly nechvalně známé norimberské zákony, k tomu, aby sloužily jako základ judaismu v průběhu fungování státu Izrael.“

S těmito význačnými výroky není divu, že se sionisté po celém světě extrémně obávají této knihy.

O izraelském teroru

Američané zřejmě shledají poslední kapitolu o Izraeli s zvláštním zájmem. Duke sejmul závoj z dlouho trávajícího izraelského terorismu. Dokumentuje strašný teror vedený proti Palestincům; také demaskuje izraelský dlouhotrvající terorismus a faleš vůči svému největšímu mecenášovi: Spojeným státům! Z významných židovských zdrojů podrobně popisuje izraelské teroristické útoky proti Americe v Lavonové Aféře, ve které izraelští agenti nakladli bomby na americká zařízení v Egyptě v zákeřném pokusu vyprovokovat Ameriku do války proti Egyptu. Duke předkládá obsáhlé důkazy

prokazující úmyslný, vražedný izraelský útok na americkou námořní loď Liberty, v níž bylo 34 Američanů zabito a 172 vážně zraněno. Duke zmiňuje i obrovskou ztrátu Spojených států způsobenou izraelským špiónem Jonathanem Pollardem.

Židovská nadvláda v amerických médiích a vládě zamlčela jakýkoliv protest proti izraelské falši. Židovští rasisté zabránili formálnímu kongresovému vyšetřování útoku na americkou námořní loď Liberty. Duke používá silný argument spočívající v tom, že miliony dolarů americké pomoci jsou dále posílány do Izraele i přes výše zmíněné zrádné výpady. Duke popisuje, že poskytování takové pomoci je morálně ekvivalentní k posílání vojenské pomoci do Japonska po útoku na Pearl Harbour.

Duke také ukazuje, jak sionistická převaha v americké zahraniční politice přímo vedla k americké katastrofe z 11. září a nový oddíl zahraniční politiky vede k tomu, že se schyluje k další tragédii. Kniha aktuálně prokazuje existenci židovského rasismu v pozadí irácké války, manipulace prezidenta a amerického lidu prostřednictvím falešných informací a že hrozivá ztráta plynoucí z války poškodila naši ekonomiku a bezpečnost. Duke též předkládá, jak nás válka stála stovky miliard dolarů, naše vojáky plno životů a kvůli této události došlo ke zvýšení světové nenávisti i terorismu vůči Americe.

V jedné z nejvíc šokujících kapitol této práce Duke odhaluje pádný důkaz o izraelském podvodu při útocích z 11. září. Uvádí, že obsáhlý kruh izraelských špiónů byl odhalen a zadržen několik měsíců před a po útocích a že někteří agenti Mosadu dokonce monitorovali únosce včetně Mohammeda Atty (pět izraelských agentů bydlelo v ulici, ve které pobýval). Varovné zprávy o hrozících útocích byly zaslány do izraelských firem s kancelářemi jak v Izraeli, tak ve WTC. Skupina agentů mosadu byla zatčena 11. září poté, kdy byly nalezeni, jak filmují a radují se z útoků, které se právě udály. Poté, co byli několik měsíců drženi, sionista Michael Chertoff z amerického Ministerstva spravedlnosti osvobodil všechny členy izraelského špiónážního kruhu a povolil jim vrátit se do Izraele – pryč z dosahu kongresových vyšetřovatelů událostí z 11. září.

Je nemožné dát čtenáři více než jen pouhý letmý pohled do hloubky a síly této neuvěřitelné knihy. Prakticky každý odstavec je novým odhalením. Je toho mnohem víc, co bych mohl napsat: detaily o tom, jak byl Holocaust cynicky použit jako sionistický nástroj ke zvýšení solidarity s Židy a snížení kritiky sionismu a Izraele; jak židovští supremacisté použili imigraci jako zbraň k podrobení nejen Palestinců, ale i západního světa jako celku. Byl jsem fascinován Dukovým odhalením Sigmunda Freuda jako skrytého židovského rasisty, který si představoval sebe jako Hannibala ničícího základny křesťanské církve a evropské rodiny stejně tak, jako Hannibal vydrancoval Řím. Mohl bych pokračovat, ale objevování těchto skutečností nechám na vás při četbě této ohromující knihy.

Poté, co jsem dočetl knihu, chtěl jsem vědět, zda působí na ostatní stejně jako na mne. Dal jsem ji dvom svým dlouhodobým přátelům z univerzity, na které jsem učil 11 let. Jeden je konzervativního zaměření, druhý je rozhodným liberálem; oba bych popsal jako nakloněné Izraeli. Oba byli knihou tak fascinováni, že mohli jen stěží z knihy odtrhnout oči, jeden byl dokonce tak zabraný do čtení, že zmeškal vyučování na jedné ze svých obvyklých hodin. Oba dva souhlasili s tím, že Dukova kniha je jednou z argumentačně nejlepších knih, jakou kdy četli a oba shodně použili přesný výraz „ohromující“, když ji měli popsat. Můj konzervativní přítel řekl, že mnoho citací bylo tak šokujících, že začal kontrolovat odkazy, na které se autor odvolával, a všechny byly přesné. „Peklo“ prohlásil, „i kdyby jen polovina dokumentů, které Duke cituje, byla pravdivá, byl by zde dostatečný důkaz k začátku revoluce.“

Perzekuce autora

Skrze historii knihy vybízely mocnou stavbou či pohledem na svět často k perzekuci jejich autorů. U Duka to platí stejně. V minulých dvou letech od doby, kdy v Rusku vyšla jeho kniha, se David Duke stal terčem napjatého vládního vyšetřování a zkoumání. Když dokončoval anglické vydání, zrovna

cestoval po Středním východě a objevil se na satelitní síti Al-Jazeera. Časopis Newsweek v listopadu 2002 odhalil, že ministerstvo Spojených států se snažilo předejít Dukovu objevení na veřejnosti. Během 30 dnů vládního nelegálního pokusu o porušení občanských práv svobody projevu tohoto amerického občana se Ministerstvo spravedlnosti Spojených států rozhodlo vést proti Dukovi žaloby v záležitostech týkajících se daní a financí.

Úředník, který povolil soudní stíhání, nebyl nikdo jiný než Michael Chertoff, ten samý sionista, který dříve propustil na svobodu špiony z izraelského kruhu oslavující útoky z 11. září. Těmto agentům Mosadu byl umožněn návrat do Izraele, kde by byli mimo dosahu kongresových vyšetřovatelů 11. září. Po přečtení této knihy budete nepochybně rozumět, proč byl Duke perzekuován sionisty ve vládě Spojených států a proč hledají způsob, jak zakázat tuto knihu. Dukovo uvěznění je potvrzení síly jeho knihy!

Zřejmě nejlepší způsob, jakým mohu popsat reakci na knihu Davida Duka je použití neslavné terminologie Georga Bushe vztahující se k irácké válce, „šok s hrůza“. Žádný čtenář Židovského rasismu nemůže strávit obsah této knihy aniž by byl šokován mocnými a přesvědčivými citacemi, které autor sestavil a doplnil svými výjimečnými spisovatelskými dovednostmi, jejichž prostřednictvím veškerá fakta sestavil do skvělého, logického a dobře organizovaného literárního mistrovského díla, které navždy změní váš pohled na svět. David Duke dosáhl svého cíle napsat nejmimořádnější odhalení sionismu, které kdy bylo napsáno. Podle mého názoru dokázal mnohem víc než jen toto; myslím, že vytvořil opravdový nástroj, který zbortí židovský rasismus. Toto je více než jen kniha; je to cesta k osvobození!

Čím rychleji se tato kniha bude šířit světem, tím rychleji Palestinci a celý zbytek světa bude volný!!!

Preložila prispievateľka z Českej Republiky

www.europskenarody.info